

Kappen!

Carry Slee

Kappen! werd bekroond door de Jonge Jury
en getipt door de Nederlandse Kinderjury

www.carryslee.nl

Eerste druk 1999
Eenentwintigste druk 2022

© 1999 Carry Slee
© Omslagontwerp: Caren Limpens
Typografie en zetwerk: ZetSpiegel, Best
© Foto auteur: Jan Willem Kaldenbach

ISBN 978 90 488 6417 1
ISBN 978 90 499 2625 0 (e-book)
NUR 284

OVERAMSTEL

uitgevers

Carry Slee is een imprint van Overamstel uitgevers bv

I

Als Sander het tuinpad op komt rijden, zitten Maarten en Chris al op het hek. Sander betrapt zich erop dat hij niet echt blij is zijn vrienden te zien. Maar dat is ook niet verwonderlijk. De laatste tijd komen ze steeds halfdronken aanzetten en liggen voortdurend dubbel om niks. En Sander zit er dan maar zo'n beetje bij. Nu hebben ze ook weer bier op. Sander ruikt het al van een meter afstand.

'Hèhè, we dachten al dat je op die school bleef wonen,' zegt Maarten.

'Ik heb het weer overleefd.' Sander vist zijn sleutels uit zijn zak. 'Je gaat ons toch niet vertellen dat je moe bent, hè?' zegt Chris. 'Je hebt de hele dag kunnen maffen.'

Sander weet niet hoe het bij Maarten en Chris op school gaat, maar bij hem kun je echt niet slapen. De schelle stem van mevrouw Kager klinkt nog na in zijn oren. Hij heeft net een blokkuur geschiedenis achter de rug. Hij vindt dat ze dat moesten verbieden. Zijn hand is nog lam van het schrijven. 'Ik ga jullie even iets dicteren,' zei mevrouw Kager. Pas na zes bladzijden mochten ze hun pen neerleggen.

'We willen je wat laten zien.' Zodra ze binnen zijn, houdt Chris een game omhoog.

'Jullie hebben hem gekocht. Gaaf! Die wil ik spelen.'

'En wat dacht je hiervan?' Maarten tovert ook een game uit zijn binnenzak.

Sanders mond valt open. 'Hoe komen jullie aan al dat geld?'

'Ze waren gratis,' zegt Chris.

'Wat?' Sander kijkt zijn vrienden aan. 'Hebben jullie ze gepikt?' De jongens knikken.

'Alle twee?' vraagt Sander.

'Ja,' zegt Maarten trots.

Sander schrikt ervan dat zijn vrienden games hebben gestolen. Niet dat hij zelf zo'n heilig boontje is. Ze hebben vroeger wel

vaker gepikt. Dan gingen ze de supermarkt in en scheurden een zak Snickers open. Om de beurt haalden ze er dan een uit. Maar dat was tamelijk onschuldig. En nu maar liefst twee games tegelijk. Sander houdt zijn mond maar. De laatste tijd doen Maarten en Chris telkens dingen die hem niet bevallen. Hij kan toch niet overal iets van zeggen, daar wordt het niet gezelliger op. Zijn vrienden zullen zich ook wel aan hem ergeren. Eigenlijk passen ze niet meer bij elkaar. Dat voelt Sander al een tijdje. Maarten en Chris waarschijnlijk ook. Maar die hebben hetzelfde dilemma als hij. Je gooit zo'n jarenlange vriendschap toch niet zomaar weg. 'Emiel is er goed in,' zegt Maarten. 'Die stopt zo, onder de neus van een verkoper, iets in zijn zak.'

Sander kan de naam Emiel niet meer horen. Maarten en Chris hebben het bijna elke dag over hem. Hij schijnt wel heel bijzonder te zijn.

Nadat hij muziek heeft opgezet, schenkt Sander drie glazen cola in.

'Heb je niks beters?' vraagt Maarten. 'Grapje,' zegt hij gauw als hij Sanders verontwaardigde gezicht ziet.

'Dit nummer is goed,' zegt Chris.

'Daar kun je met Fiona op dansen.' Maarten steekt zijn tong naar Chris uit.

'Hou op over die kip!' Chris doet alsof hij moet spugen.

'Je hebt anders wel met haar gezoend,' zegt Maarten.

'Wat zegt dat nou? Ik had wel weer eens zin in zoenen. Maar niet in Fiona.'

Sander kijkt zijn vrienden aan. Het lijkt wel of ze geen gevoel meer hebben.

'Wil je even iets anders opzetten,' vraagt Maarten als het nummer voorbij is.

'Rustig nou maar,' zegt Sander. 'We hebben toch geen haast.'

'Jawel,' zegt Maarten. 'We gaan zo iets leuks doen.'

'Sorry,' zegt Sander. 'Ik kan niet. Ik moet mijn huiswerk maken. Vanavond heb ik geen tijd, dan hebben we een klassenfeest.'

'Wat moet je daar nou?' vraagt Chris. 'Zoiets stoms zeg je toch gewoon af.'

Sander geeft geen antwoord. Hij piekert er niet over weg te blijven. Vanavond krijgt hij eindelijk de kans om met Indra te dansen. Maar dat vertelt hij zijn vrienden liever niet. Ze hoeven niet te weten dat hij verliefd is. Vroeger zou hij het wel gezegd hebben. Maar toen bespraken ze nog alles met elkaar. In de grote vakantie hebben ze met zijn drietjes gekampeerd op het erf van Sanders oom. Sander vond het een machtige tijd. Maar na de vakantie, sinds Maarten en Chris op een andere school zitten, is er iets veranderd.

Als het nummer afgelopen is, zet Chris de muziek uit en stopt de games in zijn zak.

‘Gaan jullie nu al?’ vraagt Sander.

‘Jij gaat ook mee,’ zegt Maarten beslist. ‘Emiel wacht op ons.’

‘Emiel?’

Chris knikt. ‘Hij staat om vier uur bij het winkelcentrum. We gaan shoppen.’

‘Dan kun je hem eindelijk zien,’ zegt Maarten.

Daar heeft Sander helemaal geen behoefte aan. Door alle verhalen heeft hij niet echt een leuke indruk van Emiel gekregen. Hij denkt niet dat het klikt tussen hen. Maar dat zegt hij liever niet. Dan krijgt hij alleen maar ruzie. En terecht. Zelf wordt hij ook altijd kwaad als iemand bevooroordeeld is. Hij heeft Emiel nog nooit ontmoet.

‘Je vindt hem te gek,’ zegt Maarten. ‘Wedden?’

‘Iedereen vindt Emiel te gek,’ zegt Chris.

‘Gaan jullie maar vast,’ zegt Sander. ‘Ik kom later. Ik maak eerst mijn Engels.’ Hij weet zeker dat Van de Boogaard morgen zijn schrift controleert. Omdat hij vandaag zijn huiswerk niet in orde had, houdt zijn leraar hem voorlopig in de gaten. Zo werkt dat nu eenmaal bij meneer van de Boogaard. En als je twee keer je huiswerk niet hebt gemaakt, moet je om acht uur komen. Dat lijkt Sander nog het ergst. Hij vindt het al zo’n klus om ’s morgens om kwart voor negen op school te zijn.

‘Vier uur zien we je, hè?’ zegt Maarten. ‘We zijn op de parkeerplaats achter de supermarkt.’

‘Ik ben er.’

Op het moment dat Sander aan zijn huiswerk wil beginnen, gaat de telefoon. Het is vast zijn moeder die weer iets heeft vergeten te kopen. Gisteren belde ze ook op. ‘Sander, we eten zuurkool, ik heb alles in huis, behalve de zuurkool.’ En toen moest hij weer helemaal naar de supermarkt. Daar heeft hij nu geen tijd voor. Maar als hij opneemt, is het Tigo.

‘Hoi Sander, jij gaat toch ook vanavond?’

‘Ja,’ zegt Sander.

‘Dan kun je mooi met ons meerijsen,’ zegt Tigo.

Sander heeft helemaal geen zin om mee te rijden. Dan zit hij aan Tigo vast. Dat moet hij vanavond net niet hebben. Maar hij laat zich door Tigo overdonderen. ‘Afgesproken, om acht uur pikken we je op. Tot vanavond.’

Als Sander heeft opgehangen, dringt het pas tot hem door wat het gevolg is van deze afspraak. Het klassenfeest begint om acht uur. Tigo is altijd te laat. Als Tigo acht uur zegt, wordt het op zijn vroegst kwart over acht. Voor ze er dan zijn is het half negen. Dan is het klassenfeest allang aan de gang. Misschien danst Indra dan al met Tom of met Cas of Olivier. Hij zou niet weten hoe hij daar dan nog tussen moet komen. Waarom heeft hij niet meteen gezegd dat het niet uitkwam? Als hij Tigo nu afbelt, staat het nog veel gekker. Wat moet hij dan zeggen? Dat hij liever op de fiets gaat? Dat gelooft niemand. Het is ijskoud buiten en als het een beetje tegenzit, gaat het nog sneeuwen ook. Sander loopt door de kamer heen en weer. Hij baalt van zichzelf. Het is altijd hetzelfde; hij heeft zich weer eens laten overbluffen. Dat heeft hij handig gedaan, zo kan hij Indra wel vergeten. Maar dat wil hij niet. Sander had niet gedacht dat hij het zou durven, maar hij pakt zijn agenda en belt Tigo.

‘Hoi, ik kan niet meerijsen. Bedankt voor het aanbod.’ Het klinkt zo resoluut dat Tigo niet verder vraagt. Trots legt Sander de telefoon neer. Zie je wel, als je maar zelfverzekerd overkomt. Zo moet hij het vanavond ook aanpakken. Heel zelfverzekerd op Indra afstappen en vragen of ze met hem wil dansen. Zodat ze niet merkt dat hij eigenlijk staat te trillen op zijn benen.

Tevreden slaat Sander zijn boek open. *The party* staat er boven

de oefening. Wat een toepasselijke titel. Sander denkt aan vanavond. In gedachten ziet hij Indra voor zich. Als hij haar nu maar durft te vragen. Deze week heeft hij nog niks tegen haar gezegd. Hij is steeds bang dat zijn stem van de zenuwen overslaat. Iemand hoeft haar naam maar te noemen of zijn hoofd staat in brand. Hij wist niet dat een mens zo verliefd kon zijn. Hij denkt aan Chris die een meisje zoent alleen om het zoenen. Stel je voor dat Indra met hem gaat zoenen en dat ze er niks van meent. Dan zou hij zich achteraf behoorlijk gepakt voelen. Maar zo is Indra niet, dat weet hij zeker. Als ze met hem zoent dan... Alleen bij de gedachte smelt hij al. Ineens denkt hij: wat nou zoenen? Laat ik eerst maar zorgen dat ze met me wil dansen. Cas verzorgt de muziek, dus dat zal wel swingen. Deze kans laat ik echt niet voorbijgaan.

Sander schrikt op. Het is tien voor vier. Hij kijkt naar de lege bladzij in zijn schrift. Hij zal morgen extra vroeg uit zijn bed moeten. Nou ja, dat maakt hem niets uit. Morgen is een heel andere dag. Dan heeft hij met Indra gedanst en kan hij alles aan. Hij pakt zijn jas en rent de deur uit.

Als Sander een paar minuten later de parkeerplaats op loopt, ziet hij zijn vrienden al staan. Een lange blonde jongen houdt hem een sigaret voor. 'Paffen?'

'Nee,' zegt Sander, 'ik ben gestopt. Mij te duur.'

'Het hoeft niet zo duur te zijn,' zegt Emiel kalm en hij steekt een sigaret op.

Maarten en Chris schieten in de lach.

'Let maar niet op die twee.' Emiel lacht naar Sander. Ineens begrijpt Sander waarom zijn vrienden Emiel zo fantastisch vinden. Hij heeft iets, dat moet hij toegeven.

'Blijven jullie hier altijd zo staan hangen?' vraagt Emiel.

'Nee,' zegt Chris. 'Meestal gaan we gamen.'

'Of we gaan poolen,' zegt Sander. 'Maar na het weekend zijn we vaak blut.'

'Ik heb nog wel wat geld.' Emiel haalt zijn portemonnee tevoorschijn. 'Poolen dan maar?'

'Dat gaat je heel wat kosten,' zegt Sander.

‘Nou en? Ik zit nu toevallig ruim in mijn poen. De volgende keer betalen jullie.’ Emiel geeft Sander een klap op zijn schouder. ‘Geen zorgen, man, we gaan plezier maken.’ Het is wel een apart figuur, denkt Sander. En hij loopt achter zijn vrienden aan het poolcentrum in.

Het is druk in het poolcentrum. Emiel komt met een doos ballen aanlopen.

‘Tafel zeven!’ wordt er omgeroepen. Op hetzelfde moment springen de lichten boven tafel zeven aan.

‘Ha, lekker colaatje,’ zegt Chris als hij langs een tafel van een paar meisjes loopt. Hij pakt het glas en drinkt het leeg.

‘Noem je dat normaal?’ Een van de meisjes kijkt hem kwaad aan.

‘Oh, mocht het niet? Sorry, hoor, dan neem ik wel een sigaretje.’ En Chris haalt een sigaret uit het pakje dat op hun tafel ligt.

Het meisje kijkt in het pakje. ‘Hij heeft onze laatste sigaret gepikt!’

Chris kan het blijkbaar niet schelen. Hij steekt de sigaret op en loopt door.

Sander schaamt zich voor zijn vriend. Waarom moet Chris zich zo uitsloven? Hij wil zeker indruk op Emiel maken. Want voor hem hoeft hij zoiets niet te doen, dat weet Chris heus wel.

Meestal is Sander best goed in poolen, maar nu brengt hij er niks van terecht. Hij schiet zelfs de witte bal in het gat. Zoiets stoms heeft hij nog nooit gedaan. Als hij vanavond ook zo goed op dreef is, kan hij het wel vergeten met Indra.

Ze zijn midden in het spel als Emiel Chris aanstoot. Ze kijken naar een jongen die over tafel negen gebogen staat. Zijn portemonnee steekt een heel eind uit zijn kontzak.

‘Wat is er?’ vraagt Sander als hij de jongens ziet fluisteren.

Chris en Maarten beginnen onzeker te gniffelen.

‘Zo’n broek wil ik ook,’ zegt Emiel. ‘Dat is een heel bijzonder merk. Die moet ik maar eens van dichtbij bekijken.’ En hij wenkt Chris.

Sander let niet op de jongens. Hij heeft het veel te druk met het poolen.

‘Moven,’ zegt Maarten ineens en hij rukt de keu uit Sanders hand. Sander kijkt hem verbaasd aan. ‘Hoezo?’

‘Kom nou maar,’ zegt Maarten. ‘Emiel heeft al betaald.’

Sander snapt er niks van, maar hij gaat toch mee. Beneden in het portaal ziet hij een portemonnee liggen. Sander wil hem bij de balie afgeven, maar als hij bukt om hem op te rapen, trekt Maarten hem mee.

‘Laat liggen dat ding. Je ziet toch dat hij leeg is.’

Voordat Sander zich kan bedenken, wordt hij naar buiten geduwd.

‘Waarom moesten we nou opeens weg?’ vraagt Sander als hij de andere twee op de parkeerplaats ziet staan. Hij heeft niet in de gaten dat Emiel Chris wat geld toestopt.

‘Emiel moet zijn huiswerk nog maken,’ zegt Chris.

‘De mazzel,’ zegt Emiel.

‘Hoe vind je Emiel?’ vraagt Maarten als ze met zijn drieën naar huis lopen.

‘Wel tof.’ Maar als Sander de sleutel in het slot steekt, heeft hij toch een raar gevoel. Hij weet niet wat hij van Emiel moet denken.

2

‘Is het wel verstandig dat je vanavond naar het klassenfeest gaat?’ vraagt Indra’s moeder.

‘Natuurlijk wel, waarom zou ik niet gaan?’ Indra’s stem klinkt geïrriteerd.

‘Je ziet er weer zo moe uit,’ zegt haar moeder.

‘Wat nou? Ik ben helemaal niet moe. Maar als je zo zeurt, word ik het wel.’ Indra staat op en gaat naar boven. Ze heeft er geen zin in om er steeds aan herinnerd te worden dat ze zich niet goed voelt. Het gaat heus wel weer over. Haar moeder denkt altijd meteen het ergste. Vlak voor de proefwerkweek had Heike ook zo’n uitgeput gevoel. Volgens de dokter was het stress. Dat klopte wel, want nu alle proefwerken voorbij zijn, hoort Indra haar vriendin er niet meer over. Ze kan beter aan vanavond denken. Indra verheugt zich op het klassenfeest. Ze wist vorige week al wat ze aan zou trekken. Vanochtend leek het erop dat haar plan nog misging. Meneer van de Boogaard vroeg wie er vanavond allemaal kwamen. Indra keek gauw Sanders kant op, maar die stak zijn vinger niet op. Ze schrok zich dood. Als Sander niet komt, heeft zij er ook niks te zoeken. Maar later bleek dat hij wel van plan was te gaan; hij had zitten suffen.

Indra is al een tijdje verliefd op Sander. Ze moet om zichzelf lachen. Niemand weet het nog. Ze heeft het niet eens aan Heike verteld omdat ze dacht dat het een bevestiging was. Maar nu mag Heike het wel weten. Wat ze voor Sander voelt gaat nooit over. Vanochtend wilde ze er met Heike over beginnen, maar toen kwam Tom ineens naast hen rijden. Tom zit naast Sander. Indra was bang dat hij het zou doorvertellen. Bovendien zit hij in de redactie van de schoolkrant. Stel je voor dat Tom ineens met grote letters in de krant zet: **INDRA IS VERLIEFD OP SANDER!** Tom is er gek genoeg voor. Zeker nu hij die roddelrubriek heeft opgericht. Indra lacht zich altijd slap om die roddels. Maar ze zou wel balen als het over haar zou gaan. Als ze eenmaal verkering met Sander

heeft kan het haar niet meer schelen. Maar zo ver is het nog lang niet. Sander weet nog van niks. Indra denkt niet dat hij verliefd op haar is. Als het wel zo is, weet hij het wel heel goed te verbergen. Indra is meestal degene die versierd wordt, maar dit keer zal het toch echt van haar moeten komen. Daar gaat ze vanavond mee beginnen. Ze heeft een superversierplan uitgedacht. Met de hulp van Heike moet het lukken.

‘Indra!’ klinkt haar moeders stem onder aan de trap. ‘Heike voor jou.’

Indra springt op. Help, weer zo’n stomme duizeling. Gewoon niks van aantrekken, heeft Heike gezegd. Ze haalt diep adem en loopt naar beneden. Zie je nou wel? Heike heeft gelijk, als je even op je adem let, is het zo over.

Indra pakt lachend de telefoon. ‘Jij wilt weten wat voor kleur nagellak je op moet doen.’

‘Nee,’ zegt Heike. ‘Eigenlijk heb ik niet zo’n zin om vanavond te gaan.’

Indra begrijpt het wel. Het vorige klassenfeest was wel aardig, maar nu is het bij Van de Boogaard thuis. Ze hebben er niet veel vertrouwen in dat het leuk wordt. Ze vinden Van de Boogaard allemaal heel saai. Als ze niet verliefd op Sander was, ging ze ook niet. Maar Heike móét komen. Ze heeft haar nodig voor haar plan.

‘Je moet gaan,’ zegt Indra. ‘Je hebt het beloofd. Ik heb geen zin om daar in mijn eentje te zitten.’

‘Je hoeft niet in je eentje te zitten,’ zegt Heike. ‘Ik heb een veel leuker plan. We gaan geen van beiden. René moet vanavond volleyballen en het wordt heel spannend.’

Indra moet lachen. Alsof Heike iets om volleybal geeft. ‘Ik weet al wat je daar zo spannend aan vindt,’ zegt ze. ‘Het begint met een T en het eindigt op as.’

Heike zucht. ‘Ik vind Tobias zo’n stuk! Ik zit René al de hele week te pushen dat hij hem weer eens mee naar huis moet nemen. Maar dat komt er steeds niet van. Daarom gaan wij vanavond lekker naar de sporthal.’

Indra schrikt. ‘Dat kan echt niet. Ik moet naar het klassenfeest.’

‘Hoezo? Denk je dat je daarmee je onvoldoende voor Engels kunt ophalen?’

‘Nee.’ Indra kijkt naar haar moeder die in de kamer zit. ‘Ik kan het nu niet vertellen. Je hoort het nog wel.’

‘Dus je kunt echt niet mee naar volleybal?’ vraagt Heike.

‘Nee, ik, eh...’ zegt Indra. ‘En jij kunt ook niet. Ik heb je nodig, echt waar. Maar ik beloof dat we binnenkort naar de sporthal gaan.’

‘Als jij dan nog tijd hebt,’ zegt Heike. ‘Waarschijnlijk heb je dan allang verkering.’

‘Ik?’ Indra snapt er niks van. Zou Heike gemerkt hebben dat ze verliefd op Sander is?

‘Er is iemand heel verliefd op jou,’ zegt Heike.

‘Wie?’ Indra wil meteen weten of ze Sander bedoelt.

‘Dat zeg ik niet,’ zegt Heike. ‘Maar als je naar die gare klassenavond gaat, kom je er niet achter.’

Dus ze bedoelt een ander. Indra is meteen niet meer geïnteresseerd. Op dit moment kan ze maar aan één jongen denken. ‘Ik moet er naartoe, Heike, geloof me.’

‘Oké, jij je zin,’ zegt Heike. ‘Ik vertrouw er wel op dat het belangrijk genoeg is om Tobias mis te lopen.’

‘Hartstikke belangrijk. Je bent geweldig. Tot vanavond.’ Indra is blij dat ze Heike heeft overgehaald. Als Heike achteraf hoort waarom ze zo heeft aangedrongen, begrijpt ze het wel. Tobias loopt niet weg, maar als zij niet snel werk van Sander maakt, is Jetta haar voor. Het is Indra heus wel opgevallen dat die achter Sander aan zit. Indra mag Jetta best, maar van Sander moet ze afblijven, die is van haar. Ze weet zeker dat Heike het met haar eens is. Ze laten elkaar nooit vallen. Al vanaf groep vijf van de basisschool – toen Heike voor het eerst bij haar in de klas kwam – zijn ze vriendinnen. Het klikte meteen. Mevrouw Kager noemt hen de Siamese tweeling. Dat klopt wel, hoewel Heike tegenwoordig ook vaak met Dana is. Maar Indra mag deze zomer met Heikes ouders mee naar Italië. Ze verheugt zich er nu al op. René, Heikes broer, mag ook iemand meenemen. Als hij voor Tobias kiest, kan dat nog wat worden.

Indra is halverwege de trap als de telefoon weer gaat. ‘Ja, Heike, daar komt ze,’ hoort ze haar moeder zeggen.

‘Je wilt zeker mijn groene T-shirt lenen,’ zegt Indra. ‘Dat mag, hoor, omdat jij zo lief bent om mee te gaan.’

‘Nee,’ zegt Heike, ‘ik heb al een overhemd van René gepikt. Je weet wel: dat gave met die streepjes.’

Zelfs als Indra diep nadenkt weet ze niet welk overhemd Heike bedoelt. De kleren van Heike kent ze wel, maar wat René allemaal draagt, weet ze echt niet. Dat kan Heike zich natuurlijk niet voorstellen. Die kent de garderobe van de hele klas uit haar hoofd. Maar Heike is zo geïnteresseerd in kleding omdat ze modeontwerpster wil worden.

‘Ik weet het niet, maar hij staat je vast wel.’ Indra vindt dat Heike alles mooi staat. Ze is gewoon knap.

‘Ik wil dat je hem ziet. Als je hem stom vindt, trek ik hem vanavond niet aan. Kom je dan even langs?’

Indra vindt het wel een goed idee. Ze kan toch alleen maar aan Sander denken. Als ze naar Heike gaat, is de middag tenminste zo om.

‘Dan hoor je meteen waarom ik vanavond zo nodig naar het klas-senfeest moet. Tot zo.’ En Indra hangt op.

‘Hoe vind je me?’ vraagt Heike als ze de deur opendoet. Ze draait als een model in het rond zodat Indra haar van alle kanten kan bekijken.

‘Gaaf!’ zegt Indra.

Nu komt René er ook bij. ‘Op mijn gespierde lichaam staat hij nog mooier.’

Indra moet lachen. Echt weer zo’n macho-opmerking van René.

‘We gaan niet naar mijn kamer,’ zegt Heike als Indra naar boven wil lopen. ‘Mijn moeder is er niet, dus we blijven beneden. Ik zal even thee inschenken. Jij ook thee, René?’

‘Ja,’ zegt René.

‘Shit!’ roept Heike vanuit de keuken. ‘De koekjes zijn op. En verder hebben we niks te snoepen. Ik ga even iets halen.’

‘Dat hoeft niet, hoor,’ zegt Indra.

‘Maar wij willen wel iets lekkers, hè René?’

‘Zal ik meegaan?’ vraagt Indra.

‘Nee, jij moet op René passen.’ En Heike pakt haar jas.

Indra is stomverbaasd. Heike snoept bijna nooit. Die is bang voor elke calorie. En nu wil ze per se iets lekkers. Indra denkt dat het komt doordat Heike verliefd is.

Als de deur dichtslaat, komt René naast Indra zitten. ‘Jammer dat je niet mee naar volleybal kunt vanavond.’ Hij schuift iets dichters naar haar toe.

Indra voelt zich ongemakkelijk. Stel je niet zo aan, zegt ze tegen zichzelf. Het is de broer van je vriendin, hoor, die mag toch wel naast je zitten. Maar dat is het niet. Het voelt anders, een beetje klef.

‘Weet je, ik had het je allang willen zeggen. Ik ben verliefd op je.’ En René slaat een arm om Indra heen.

Indra voelt dat ze kleurt. Wat moet ze hiermee? Ze voelt niks voor René, maar ze wil hem ook niet kwetsen.

‘Ik heb van Heike gehoord dat je mij ook leuk vindt.’ René streelt haar arm.

‘Van Heike?’ Indra snapt er niks van. Waar haalt ze dat nou vandaan? Ineens herinnert ze zich die grap van zondag. Ze waren in een heel melige bui. ‘Ik wou dat we zussen waren,’ had Heike gezegd. ‘Dan moet ik maar verkering met René nemen,’ had zij toen geantwoord. Zou Heike gedacht hebben dat ze dat meende? Indra kan het niet geloven. Ze kijkt naar René. Zijn gezicht komt steeds dichterbij. De vlammen slaan haar uit. Voordat hun lippen elkaar raken, draait ze haar hoofd weg. ‘Dit wil ik niet, René.’

‘Je bent alleen maar verlegen. Ik hou wel van verlegen meisjes.’ René trekt haar naar zich toe.

Op dat moment komt Heike de kamer binnen. ‘Oh, ik zie het al,’ zegt ze lachend. ‘Ik stoor.’ En ze loopt weg.

Indra voelt zich opgelaten. Ze wil zich losmaken, maar René houdt haar vast.

‘Niet doen,’ zegt Indra.

‘Wat bedoel je?’ René kijkt haar verliefd aan.

Indra haalt diep adem. Ze moet eerlijk tegen hem zijn. ‘Ik, eh...

ik vind je heel aardig, René, maar ik ben niet verliefd op je.’
‘Je durft het niet,’ zegt René. ‘Alleen omdat ik de broer van Heike ben. Je denkt zeker dat Heike kwaad op je wordt. Maar ze vindt het juist hartstikke leuk als wij verkering hebben.’
‘Het gaat niet om Heike,’ zegt Indra. ‘Ik ben niet verliefd op je.’ René kijkt haar aan. Hij streelt haar haren. ‘Dat komt nog wel. Zoiets moet groeien.’
Indra voelt zich machteloos. Waarom wil hij niet luisteren. Ze wordt niet verliefd op hem. Hij is haar type helemaal niet.
‘Nee René.’ Indra trekt haar hoofd weg. ‘Ik weet het zeker, het wordt niks tussen ons.’
‘Je weet niet wat je mist.’ René staat op en loopt de kamer uit. Indra heeft zich in tijden niet zo ellendig gevoeld.
Ineens snapt ze waarom Heike zo nodig iets lekkers moest halen. Wat een stomme actie! Indra loopt de trap op en gooit Heikes kamerdeur open.
‘Je wordt bedankt,’ zegt ze kwaad. ‘Hoe kun je dit nou doen? Wat ben je toch een sukkel!’
‘Ik dacht dat je verliefd op René was,’ zegt Heike.
‘Nee, dat dacht je helemaal niet. Je wilt het alleen graag.’
‘Het zou toch ook gezellig zijn,’ zegt Heike. ‘Jij met René en ik met Tobias.’
‘Zoiets dacht ik al,’ zegt Indra. ‘Wat is dat nou voor kinderachtigs? Zoiets deden we op de basisschool. Toen ging jij met Erik en daarom moest ik met Alex. Alex wou helemaal niet, weet je nog? Hij begon te huilen toen hij moest zoenen. Dat zie je nu toch niet meer voor je. Vind je het zelf niet een beetje drollig?’
Als Heike geen antwoord geeft, gaat Indra verder. ‘Je had me best kunnen vertellen dat René verkering aan me wou vragen.’
‘Dan was het niet meer spontaan,’ zegt Heike.
‘Help!’ Indra grijpt met haar hand naar haar voorhoofd. ‘Ja, dit was inderdaad spontaan, heel spontaan, daar heb je gelijk in.’
‘Sorry.’ Heike kijkt er zo schuldig bij dat Indra in de lach schiet. ‘Zijn we weer vriendjes?’ vraagt Heike met een kinderachtig stemmetje.
‘Het is al goed.’ Indra kan nooit lang boos op Heike zijn.

‘Nu wil ik weten waarom jij per se naar de klassenavond moet.’
‘Raad maar,’ zegt Indra.
‘Eh...’ Heike denkt na. ‘Ik weet het al,’ zegt ze ineens. ‘Boogaards vrouw heeft je gechanteerd. Ze zorgt ervoor dat jij een voldoende op je rapport krijgt als jij vanavond oplet dat haar man niet te veel drinkt.’
Indra schiet in de lach. De hele school weet dat Van de Boogaard geheelonthouder is. In de roddelrubriek van de schoolkrant stond zelfs dat hij de helft van zijn salaris naar de AA overmaakt. Het zou Indra niks verbazen als het waar was.
‘Raad nog maar een keer,’ zegt Indra.
Heike schudt haar hoofd. ‘Ik weet het echt niet.’
‘Ik ben verliefd,’ zegt Indra.
‘Echt, of maak je een grapje?’
‘Serieus,’ zegt Indra. ‘Al een hele poos.’
‘Dan zit hij dus in onze klas, anders zou je vanavond niet zo nodig naar het klassenfeest hoeven. Wacht eens even...’ Heike kijkt Indra aan. ‘Je bent toch niet verliefd op Van de Boogaard, hè?’
Nu moet Indra lachen. ‘Ja, zie je het voor je? En dan mag ik zeker al die saaie sokken van hem wassen.’
‘En worteltjes bij de natuurwinkel kopen,’ zegt Heike. ‘Het is dus een jongen uit onze klas. Zit hij in ons groepje?’
‘Half,’ zegt Indra.
‘Dan weet ik het al,’ roept Heike. ‘Sander.’
Indra knikt stralend. ‘Je moet het nog wel geheimhouden. Ik wil niet dat het bekend wordt.’
‘Ik zwijg.’ Heike steekt twee vingers op. ‘Ik zou wel snel zijn als ik jou was,’ zegt ze dan. ‘Volgens mij zit Jetta ook achter Sander aan.’
Indra knikt. ‘Vanavond moet het gebeuren, maar dan moet jij me helpen, goed?’
‘Prima,’ zegt Heike. ‘Jij gaat op zolder zitten en dan lok ik Sander daarheen.’
‘Nee,’ zegt Indra. ‘Even serieus. Jij gaat bij hem staan en dan kom ik er ook bij.’
‘En dan?’ vraagt Heike.

‘Dan, eh...’ Indra durft het bijna niet te zeggen. ‘Dan zeg ik dat ik dansen wil, maar jij hebt zogenaamd geen zin.’

‘En dan zeg ik: “Vraag Sander maar...”’

‘Perfect, je hebt het helemaal door.’ Indra geeft haar vriendin een zoen. ‘Ik wist wel dat ik op je kon rekenen.’

Vreemd, meestal verdwijnt het vermoeide gevoel na een tijdje, maar het lijkt wel of het vanmiddag alleen maar erger wordt. Als Indra terug naar huis fietst, komt ze amper vooruit. Op zich is het een kippeneindje van Heike naar haar huis, maar ze heeft het gevoel dat ze naar de andere kant van de wereld moet fietsen. Ze denkt dat het van de spanning komt. Ze heeft zich ook zo druk gemaakt om vanavond. En toen kwam dat gedoe met René er ook nog bij. Indra weet dat het onzin is, maar toch voelt ze zich schuldig. Ze denkt aan het weekend dat ze bij Heike logeerde. Zou hij toen ook al verliefd zijn geweest? Hij bleef de hele avond bij hen zitten en vroeg telkens of ze het gezellig vond. Ze zei dat ze het gezellig vond, maar dat was ook zo. Ze heeft heus niet extra lief tegen hem gedaan. Dat vindt ze juist zo gemeen van Susan. Die kickt erop om jongens verliefd op haar te maken. Het liefst nog twee tegelijk, zodat ze lekker jaloers op elkaar worden. Indra houdt niet van die spelletjes. Opeens schrikt Indra op als ze Richard aan ziet komen. Dat is de beste vriend van René. Hij is vast op de hoogte.

Indra heeft echt geen zin om er met hem over te praten en ze slaat rechtsaf. Als ze langs de ijsbaan komt, denkt ze aan zaterdagavond. Heike vroeg of ze mee ging schaatsen. Na één rondje was ze al moe. René ging achter haar rijden en vroeg of hij haar moest duwen. Gelukkig zei ze dat het niet hoefde. Ze had geen idee dat hij verliefd op haar was. Echt weer iets voor haar om dat niet door te hebben. Nu heeft ze ook weer niks in de gaten. Het scheelt niet veel of ze rijdt een man omver die op het zebrapad loopt. Ze is ook zo wazig. Nu ze afstapt, voelt ze hoe moe ze is. Ze stopt een druivensuikertje in haar mond. Volgens Heike helpt dat. Indra merkt er niet veel van.

Tien minuten later zet ze uitgeput haar fiets in de schuur. Ze is

bang dat ze weer heel bleek ziet. Als dat zo is, komt ze vanavond de deur niet uit. Gelukkig zit Indra's moeder aan de telefoon. Voordat ze haar ziet, schiet Indra gauw de trap op. Ze schrikt als ze in de spiegel kijkt. Ze is niet wit, maar geel. Of zou het door het licht komen? In elk geval doet ze make-up op, dan krijgt ze tenminste geen gezeur. Indra en make-up; ze is er helemaal niet handig in. Heike is een volleerd schoonheidsspecialiste, maar die maakt zich ook elke dag op.

Indra besluit eerst onder de douche te gaan. Dat helpt soms ook. Ze kijkt naar de zwarte jurk die over de stoel hangt. Zondag heeft ze hem al klaargelegd en nu mag ze hem eindelijk aan.

'Zozo,' zegt Indra's vader als ze aan tafel komt, 'jij ziet er goed uit.'

Indra lacht. Ze hoopt dat Sander er ook zo over denkt. Ze heeft nog nooit zoveel aandacht aan haar uiterlijk besteed. Ineens wordt ze zenuwachtig. Stel je voor dat Sander met Jetta gaat schuifelen. Indra voelt een lichte paniek in zich opkomen. Ze wil er niet aan denken en neemt gauw een hap linzensoep.

'Mag ik van tafel?' vraagt ze na het toetje. 'Ik moet weg.'

'Natuurlijk,' zegt haar moeder.

Ineens herinnert Indra zich dat ze Heike beloofd heeft een reggae-playlist uit te zoeken. Ze zoekt er eentje uit en slaat hem op in Spotify. Een minuut later komt ze met haar jas aan de kamer in. 'Tot straks.'

'Veel plezier,' zeggen haar ouders.

Indra stapt op haar fiets. Als ze vijf minuten heeft gereden, wordt ze draaierig. Ze stapt af om even bij te komen. Maar het draaierige gevoel gaat niet over. Haar hoofd suist. Indra denkt aan het hele stuk dat ze nog moet fietsen. Dat redt ze nooit.

Ik kan het niet, denkt ze. Ik kan het echt niet. Hoe zou ik nu moeten dansen? Ik kan nauwelijks op mijn benen staan. En dan begint ze zomaar te huilen, midden op straat. Waarom voelt ze zich zo slap, net nu er een feest is? Maar als ze niet gaat, wordt Sander vast door Jetta versierd. Ze moet doorzetten.

Indra probeert op te stappen, maar alles draait voor haar ogen.

Het gaat niet, denkt ze. Het gaat echt niet. Ik stel me niet aan, ik moet naar bed. En met de fiets in haar hand strompelt ze terug. ‘Kind toch!’ Indra’s moeder schrikt als Indra binnenkomt. ‘Je bent ziek, je moet naar bed.’

‘Ik moet Heike afbellen,’ zegt Indra.

‘Dat doe ik zo wel,’ zegt haar moeder. ‘Ga je bed maar in.’

‘Vergeet je het niet?’ vraagt Indra als ze de trap opgaat. ‘Heike komt speciaal voor mij. Ze vermoordt me als ik er niet ben.’

‘Natuurlijk vergeet ik het niet,’ zegt moeder.

Maar als mevrouw Sandbergen Heike belt, is ze al weg.